

Homenatge a Jacint Verdaguer

No va passar desapercebut l'any 1945 per a la nostra collectivitat el centenari de la naixença de Verdaguer, com ha deixat entendre algun periodista distret tot divagant —divagant— sobre les activitats catalanes de l'exili. En aquella ocasió memorable, va ser tributat al nostre gran líric un homenatge a la Sala d'Honor de la Universitat de Xile, amb la participació del professor i novel·lista Mariano Latorre, de Xavier Benguerel, del nostre inoblidable Lluís Franquesa i de l'Orfeó Català. I ara recentment, a l'igual que altres collectivitats catalanes, hem celebrat el cinqüentenari de la seva mort. L'acte que ha tingut lloc el 2 d'agost, al local del Centre Català, ha resultat més íntim, però no menys fervorós, que aquell.

Va iniciar-lo Pelai Sala amb un lúcid parlament, amb el qual expressà el sentit de l'homenatge. "Si tal com assenyalava Shelley —va dir— el poeta és el més fidel pregoner i seguidor d'un poble que desperta a la realització d'un canvi beneficiós en l'opinió o en les institucions, Verdaguer encarna aqueix ideal, amb referència a Catalunya. Verdaguer va viure en el temps en què Catalunya renaixia després d'un silenci secular; i va ser, alhora, intèrpret d'aqueix renaixement i impulsador de la revifada patriòtica. I és com a poeta, com a català i com a home, que mereix l'homenatge de tots els catalans. Com a poeta perquè amb "L'Atlàntida", el seu gran poema èpic, aconsegueix, segons paraules de Mistral, tractar les tradicions primordials del món en forma com ningú hi havia reexit abans, amb excepció de Milton i Lamartine; com a català, perquè profundament arrelat a la nostra terra, és d'aquella terra d'on va extreure l'esperit, el color, la gràcia i la força de la seva poesia; com a home, perquè perseguit, vilipendiat per una poderosa organització, plantà cara a la injustícia i aconseguí arrossegar darrera seu a tot el poble. Es així com es guanyà l'amor i l'admiració de tots els catalans i que esdevingué una de les més pures expressions de la nostra ànima".

Seguidament un grup de noies, dirigides pel Mestre Sr. Ramon Mururuza, cantà, amb delicadessa i una continguda emoció, tres cançons amb lletra de Verdaguer: "Virolai", "La cançó de la rosa" i "L'Emigrant". I si amb la puresa i frescor de llurs veus ens van commoure, no ens van commoure menys amb l'espontani gest de tributar un personal homenatge a Verdaguer, depositant al peu del seu retrat exposat a l'escenari entre un flamareig de banderes, uns rams de clavells amb llaçades catalanes.

Prosseguint l'acte, Xavier Benguerel dissertà sobre la poesia de Verdaguer. No reproduïm íntegrament la seva dissertació per falta d'espai,